

de smaa Sparere en Præmie for at fremme Sparsommeligheden i Landet. Det gør mig derfor overordentlig ondt, at Flertallet vil gaa den modsatte Vej og forbyde Spareinstitutterne at yde de smaa Sparere den Rente, som man selv med Fortjeneste for Instituttet kan yde dem. Hvor grelt Forholdet vilde være, vil man maaske bedst se ved et Eksempel. Hvis humant tænkende Mænd paa den gode, gammeldags Maade vilde danne en Sparekasse ved at træde sammen og tilbyde at administrere Smaafolks Sparemidler uden noget som helst Vederlag, vilde de kunne anbringe Sparemidlerne i Kreditforeningsobligationer og derved blive i Stand til at udbetale en aarlig Rente af næsten $4\frac{1}{2}$ pCt. og en lejlighedsvis Bonus paa henimod $\frac{1}{3}$ pCt. p. a. Hvis imidlertid Flertallets Forslag vedtages, forbydes det disse Mænd at udbetale de smaa Sparere det Udbytte, som man virkelig vilde kunne give dem. Som sagt, min Forstand staaer ganske stille overfor det Forhold, at et Flertal i denne Sal virkelig kan ønske at lovgive paa denne Maade. Det er mig uforstaaeligt, hvad enten man ser Forholdet ud fra et rent forretningsmæssigt Synspunkt eller ud fra et humant Synspunkt.

Det er mig, ud fra et forretningsmæssigt Synspunkt, ufatteligt, fordi det, som man fra Sparekassevennernes Side navnlig har klaget over, har været det, at de nu eksisterende Forhold fører med sig, at Bankerne kan trække Midlerne fra Sparekasserne ved at overbyde disse med Renten, for de ikke stempelbegunstigede Bankers Vedkommende paa den Maade, at man giver højere Rente end Sparekasserne paa Indlaansbeviser eller paa Folio og ad andre Veje. Men under de hidtil eksisterende Forhold har dog Bankerne skullet op til en Rente, der var over $4\frac{1}{2}$ pCt., for at komme højere end det, de fleste Sparekasser allerede giver. Hvis imidlertid Flertalsforslaget, efter hvilket Sparekasser og Banker kun maa give højst $4\frac{1}{4}$ pCt. paa Kontrabog, gennemføres, saa naar vi til det mærkværdige Forhold, at Bankerne endnu lettere eller billigere end hidtil ved Hjælp af de fornævnte Laan paa Indlaansbevis o. lign. kan overbyde Sparekasserne, og man naar saaledes det stik modsatte af det, som man ønskede at naa. Jeg forstaaer heller ikke fra et forretningsmæssigt Synspunkt, at den højtærede Minister har kunnet medvirke til, at dette Ændringsforslag overhovedet er fremkommet, idet den højtærede Minister jo oppe i Landstinget meget stærkt overfor et af de socialdemokra-

tiske Medlemmer har betonet, at Vedtagelsen af det Ændringsforslag, som deroppe blev stillet af de Herrer Lewinsky, Koefoed og Berthelsen, vilde betyde noget, der lignede det, som de store Banker i sin Tid efter Bankkrisen vilde foretage sig overfor de smaa Banker, nemlig en Fiksering af Indlaansrenten, som vilde blive til Skade for de smaa Banker og til Gunst for de store. Efter de den Gang, som jeg synes, fuldstændig rigtige og ret kraftige Udtalelser af den højtærede Minister forstaaer jeg ikke, at den højtærede Minister kan slutte sig til Ændringsforslaget under Nr. 1, der forbyder at give en højere Rente end $4\frac{1}{4}$ pCt., hvorved ifølge den højtærede Ministers Udtalelser i Landstinget (Sp. 569) de smaa Banker i Forhold til de store Banker skulde blive brøstholdne — jeg taler stadig om Forhold, hvor man anvender Bankbog eller Sparekassebog.

Men endnu mindre forstaaer jeg Ændringsforslaget under Nr. 1, naar vi ser Sagen ud fra et rent humant Synspunkt. Fra Sparekassevennernes Side har det Gang paa Gang været fremhævet bl. a. som Anledning til, at Sparekasserne burde have en Stempelfrihed, som Bankerne maatte savne, at Sparekasserne er Institutter af filantropisk Art. Men naar det er Tilfældet, kan jeg ikke forstaa, at de samme Herrer kan gaa med til et Forslag, der siger, at disse filantropiske Institutter ikke maa give Sparerne den Rente, der virkelig kan gives dem paa en sund Basis. Og jeg forstaaer det endnu mindre, naar jeg ser hen til, hvad et æret Medlem, der hører til Sparekassevennernes Kreds, det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) har udtalt i saa Henseende. Det ærede Medlem har været en overordentlig varm Talsmand for Renteraadet, og jeg har paa Sagens tidligere Standpunkter opfattet ham saaledes, som om Renteraadet for ham vilde være en overordentlig tiltalende Institution, som fuldt ud vilde kunne tilfredsstille ham i dette Forhold. Om dette sagde han ved Sagens første Behandling Sp. 3494: „vel at mærke ikke et Renteraad, som skulde fastsætte Normalrenten, men et Renteraad, som kunde gribe ind overfor enkelte Pengeinstitutters Tilbøjelighed til at skrabe Indlaanskapitalen til sig og presse Renten op“. Men naar det ærede Medlem i sin Tid har villet have et Renteraad, som netop ikke skulde sætte Normalrenten, men kun skulde stække Vildskuddene, hvorledes kan det ærede Medlem da nu være Medforslagsstiller til